

גמרא:

ודנה הגמרא: למה לי למתנא ברישא "מורה רבי יוסי בזו"? מדוע היה מקום לחשוב שהוא חולק בזה?

ומתריצין: משום דקא בעי למתנא סיפא: להקטיר לבונתה למחר, רבי יוסי אומר פסול ואין בו כרת. ואם כן, מהו דתימא, טעמא דרבי יוסי בזה, הוא משום דקסבר אין מפגלין בחצי מתיר, ואם חישב מחשבת פיגול על עבודת חצי מתיר אין זה פיגול, וכיון שהקטרת הקומץ והקטרת הלבונה שניהם ביחד מתירין את השיריים, נמצא, שהקטרת הלבונה הינה עבודת "חצי מתיר", ולכן אם חישב להקטיר לבונתה למחר אין זה פיגול, (4) ואם נאמר כן, נמצא שאפילו רישא נמי לא יהא פיגול, שהרי הקטרת הקומץ אף היא עבודת חצי מתיר, לכן קא משמע לך, דבהא, היינו ברישא, מודה רבי יוסי.

יג-ב

וומה שאין מפגלין בחצי מתיר — היינו במחשב בשעת עבודת חצי מתיר. אבל כאן חישב בשעת קמיצה, שהיא "מתיר שלם", שהרי הלבונה אינה נקמצת, ורק מחשבתו היתה על עבודת חצי מתיר, ובזה אין חסרון של חצי מתיר. רש"י לקמן יד א. וטעמו של רבי יוסי החולק בסיפא יתבאר לקמן.

שנינו במשנתנו: להקטיר לבונתה למחר, רבי יוסי אומר פסול, ואין בו כרת.

אמר ריש לקיש: אומר היה רבי יוסי, כלומר, זהו טעמו של רבי יוסי במשנתנו, לפי שהוא סובר כי אין מחשבת פיגול בעבודת מתיר אחד, כגון קומץ, מפגל את המתיר האחר, כגון שחישב בשעת קמיצה מחשבת פיגול על הלבונה.

וכן אתה אומר בשני בזיכי לבונה של לחם הפנים, שאין מתיר אחד, דהיינו, מחשבת

הדם.

4. הקשה בכתבי הגרי"ז, הרי ענין המחשבה שמפגלת אינו במה שמחשב על דבר שהוא "מתיר" לעשותו שלא כדינו, אלא ענינו הוא במה שמחשב על אכילת מזבח שלא כדינה, ואם כן מדוע לא תועיל המחשבה על חצי מתיר, הלא מכל מקום חישב על אכילת מזבח!?

וכתב ליישב על פי מה שחידש הגר"ח, שענין המחשבה על זריקת הדם שמפגלת אין זה מטעם אכילת מזבח, אלא משום שחישב על עבודת הזריקה שלא כדינה. ומשום כך דם הניתן בכמה הזיות באופן שכולן מעכבות אין די במחשבה על הזאה אחת אלא צריך שחישב על ההזאות כולן. ולפי זה סברה הגמרא כי מאחר ודין הקטרת הקומץ והלבונה ענינו כזריקת דם

והאימורים מתירים לבשר, ואף על פי כן מועילה המחשבה בזו על זו, ואם כן הוא הדין לקומץ ולבונה?! והשיב רבי יוסי, כי מאחר והדם חשוב "מתיר" לאימורים, נמצא זה מחשב על האימורים בעת עבודת המתיר שלהם, ומה שאין כן בקומץ ולבונה.

ובדעת רש"י ביאר, על פי המבואר לקמן [טז בן] שהשחיטה חשובה "מתיר" במה שמקדשת את הדם. ולכך אמרו חכמים כי כשם שניתן לפגל את ה"מתיר" של הקטרת אימורים על ידי המחשבה בעת ה"מתיר" של השחיטה, הוא הדין לקומץ ולבונה שהם שני מתירים. ואף על פי שעבודת השחיטה מקדשת את כל הקרבן מכל מקום מה שחשובה היא עבודה לענין שיתפגל הזבח על ידה הוא במה שהשחיטה מקדשת את